UNIUNEA ARTIȘTILOR PLASTICI DIN ROMÂNIA,
FILIALA ORADEA

hinterland galerie

PRIMĂRIA MUNICIPIULUI ORADEA

NO COM-MENT

HALIDA BOUGHRIET
FATOȘ IRWEN

SIMIN KERAMATI
TAHMINEH MONZAVI

NO COMMENT

Teodora Talhoș

Ce înseamnă să fii artist într-o zonă de conflict? Mai mult, ce greutăți și piedici întâmpină femeile care practică meseria de artist într-un sistem totalitar, care nu permite dreptul la libera exprimare?

Expoziția "*No comment*" își propune să prezinte publicului românesc lucrările video a patru artiste provenind din - sau cu rădăcini în - Orientul Apropiat. Operele lor de artă vorbesc pe de-o parte despre o mare suferință, pe de altă parte despre dorința de a merge mai departe și de a ignora regulile impuse de un regim strict, nepermisiv.

Zonele din care aceste artiste provin au o istorie mult prea complexă ca să poată fi descrisă în doar câteva rânduri, pentru a explica contextul din care au rezultat video-urile prezentate. În loc de asta, ar trebui menționat faptul că termenul care este în general folosit pentru a descrie arta recentă provenită din Nordul Africii/Orientul Mijlociu, si anume cel de "artă islamică contemporană" este unul greșit. Când ne referim la arta provenită din zonele de mai sus, punctul nostru de vedere eurocentrist ne influențează să generalizăm sau să stereotipizăm - un fenomen ce este de asemenea dezbătut în unul dintre video-urile artistei Simin Keramati, prezentat în expoziție. Să limităm o cultură vizuală atât de bogată doar la naționalitate și religie reprezintă o omogenizare problematică, ca și cum am pune eticheta de „ artă creștină vestică" oricărui artist din Europa sau America.

În timp ce cuvinte cheie precum „oriental" sau „artă din Orientul Mijlociu" pot fi folosite ca un instrument de efect pentru a stârni curiozitatea unei audiențe largi, trebuie clarificat că unul din scopurile expoziției este deconstruirea dihotomiei în arta contemporană dintre *Est* și *Vest*. Vizitatorii sunt astfel invitați să reflecteze asupra trăirilor umane universale, care își găsesc expresia în artă indiferent de regiune, gen sau vârstă.

Sentimentele de alienare, dezrădăcinare, durere sufletească și singurătate par să fie omniprezente în ziua de astăzi, când pozițiile politice se radicalizează și viitorul e incert. În țările cu regimuri conservatoare, în care statul intervine în viața personală și în libertățile fiecăruia, artiștii se simt marginalizați, striviți sub gheata grea a opresiunii. Cu toate acestea, arta subversivă continuă să înflorească în aceste zone, amintind de situația din România comunistă. Artiștii creează în continuare, chiar și cu frica unei întemnițări care îi pândește în orice moment, nelăsându-se intimidați de pumnul de fier al statului.

Cele patru artiste prezentate în această expoziție – Halida Boughriet, Irwen Fatoș, Simin Keramati, Tahmineh Monzavi – își folosesc corpurile ca unealtă artistică, arătându-și refuzul față de normele impuse, protestând prin încălcarea tabuurilor, ripostând la stereotipuri sau revendicând spațiul public. Cu influențe preluate din arta feministă a anilor 70' sau cu elemente din performance-urile Acționismului Vienez, lucrările de artă reprezintă un *statement*, o reacție fermă la violența și atrocitățile războiului, la cruzimea umană și la granițele impuse cu forța.

Tocmai într-o perioadă conflictuală precum cea în care ne găsim, *No comment* subliniază importanța curajului de a te exprima liber și de a lupta împotriva heteronomiei. Sper că expoziția va încuraja curiozitatea și aprecierea față de alte culturi și că va stimula un dialog deschis cu publicul.

EXPOZIȚIE DE ARTĂ VIDEO

Galerii de Artă-Reperaj. Cetate, Oradea
27 iulie – 16 August 2019
Vernisaj: 27 Iulie, ora 18^{00}
Curator și critic: **Teodora Talhoș** (Viena)

What does it mean being an artist in a conflict zone? Moreover, what kind of hardships are encountered by women who work as artists in a totalitarian system that doesn't allow freedom of speech?

The exhibition titled "*No comment*" aims to present to the Romanian audience the video artworks of four female artists coming from - or with roots in - the Middle East. Their artworks express on the one hand a great sorrow, on the other hand a burning wish to carry on and to ignore the rules imposed on the artists by a restrictive, unpermissive system.

The areas where these four artists come from have a way too complex history to be explained in only a few lines in order to describe the context where the videos came from. Instead of this, it should be better mentioned that the term that's usually used to designate recent art from North Africa/Middle East – "contemporary Islamic art"- is quite wrong. When we talk about art coming from the above-mentioned areas, our Eurocentric view leads us to generalizing and stereotyping – a topic that's also discussed in one of Simin Keramati's videos shown in the exhibition. To limit such a rich visual culture only to religion and nationality represents a problematic homogenization, just like putting the label "Western Christian art" on any artist coming from Europe or America.

While key words such as "oriental" or "Middle Eastern art" might be used by some as an effective tool to stir the curiosity of a broader audience, it must be early clarified that one of this exhibition's aims is to deconstruct the existing dichotomy in contemporary art between *East* and *West*. Visitors are thus invited to reflect on universal human emotions that find their expression in art, no matter the region, gender or age.

Alienation, social dislocation, inner pain and loneliness are all feelings that seem to be omnipresent nowadays, when the politics are getting extreme and the future is uncertain. In countries that have a conservative regime, where the state interferes with the private life and the individual's freedoms, the artists feel themselves marginalized, crushed under the oppression's heavy boot. Nonetheless, similar to the situation in Communist Romania, subversive art continues to flourish in these areas. The artists continue to create art, not letting themselves be intimidated by the state's iron fist, even if the danger of an unexpected imprisonment awaits them at any time.

The four artists presented in this exhibition – Halida Boughriet, Fatoș Irwen, Simin Keramati, Tahmineh Monzavi – use their bodies as an artistic tool, showing their rejection of imposed norms, protesting by breaking taboos, denying stereotypes or by reclaiming the public space. Influenced by the Feminist art of the 70's or using elements coming from Viennese Actionism performances, their artworks represent a statement, a steady reaction to war violence and atrocities, to human cruelty and to artificially imposed borders.

Particularly in the conflictual times of today, *No comment* highlights the importance of the courage to express yourself freely and to fight against heteronomy. I hope that this exhibition will further engender curiosity and appreciation towards other cultures and that it will stimulate an open dialogue with the audience.

Halida Boughriet

Halida Boughriet (n. 1980 în Lens, Franța) este o artistă de origine franco-algeriană, care trăiește și lucrează în Choisy-le-Roi, Franța. Este absolventă a Școlii Naționale Superioare de Arte Frumoase din Paris și a expus în numeroase muzee naționale și internaționale (Centrul Pompidou/Franța, Muzeul de Artă Modernă/Algeria, Muzeul Hood/SUA etc.).

În practica sa artistică, Halida Boughriet explorează teme socio-culturale legate de identitate și comportament care relaționează nu doar cu Africa (continent cu care artista are o strânsă legătură), ci și cu istoria culturală. În viziunea Halidei Boughriet, problemele sunt mai mult ca niciodată o sursă de instabilitate care se datorează profundelor sentimente de dezrădăcinare, alienare și dorință de a aparține unui loc.

Folosind corpul ca unealtă a exprimării, performance-ul devine punctul central al comunicării conceptului artistic. Reproducând o serie de fotografii, ori pur și simplu documentate prin video, performance-urile transmit, după spusele artistei, adevărata forță a ambiguității emoționale. Printr-o balanță delicată între frumusețe și suferință, evadare și constrângere, Halida Boughriet scoate la iveală tensiunile din comportamentul uman, evidențiind fragilitatea sa ascunsă.

Halida Boughriet (b. 1980 in Lens, France) is a French artist of Algerian origin who lives and works in Choisy-le-Roi, France. She graduated from the École Nationale Supérieure des Beaux-Arts in Paris and has had since then many national and international exhibitions (Centre Pompidou/France, Museum of Modern Art/Algeria, Hood Museum/USA etc.).

Halida Boughriet explores in her artistic practice socio-cultural issues such as identity and behavior, not limiting herself only to those that affect Africa- place to which the artist is closely linked- but including also those related to cultural history. According to the artist's vision, problems are more than ever a source of instability due to profound feelings of uprooting, alienation and the need to "belong".

Using her own body as an artistic tool, the performance becomes the main medium of communicating the artistic concept. Reproducing a series of photographs or simply documented on video, her performances transmit - according to the artist - the true emotional power of ambiguity. Through a delicate balance between beauty and sorrow, flight and constraint, Halida Boughriet reveals the existing tensions in the human behavior, underlying their hidden fragility.

< **Action** /Acțiune ▪ 6'9, 2003

> **Pearl** / Perla ▪ 4'30, 2009

Action /Acțiune (6'9, 2003) este un performance filmat în alb-negru pe străzile Parisului. Protagonista este Halida Boughriet, care, în timp ce se plimbă pe străzi aglomerate, încearcă să stabilească o legătură cu pietonii, atingându-i pe mână. Scenele sunt filmate de la o mică distanță, fără o stabilitate a camerei, ceea ce produce un efect de reportaj tip "camera ascunsă". Chipurile oamenilor sunt arătate doar ocazional, pentru un scurt moment, imaginea fiind focusată pe limbajul corporal al subiecților, care trădează de cele mai multe ori refuzul de a interacționa cu artista, ori dorința de a se depărta de ea. Pașii grăbiți ai trecătorilor și reticența lor de a fi atinși de o persoană străină, în combinație cu fundalul sonor electronic, bruiat, oglindesc realitatea societății contemporane: indiferența și închiderea în sine duc la alienare.

În crearea acestui performance, în concordanță cu interpretarea criticului Etienne Sandrin, artista s-a lăsat inspirată de mișcările artistice de la sfârșitul anilor 60'- începutul anilor 70', care aduc un comentariu la adresa societății moderne prin performance-ul în spațiul public. Printre aceste mișcări se numără Acționismul Vienez (unde artiștii revendică spațiile publice cu ajutorul propriului corp) sau Situaționismul Internațional (mișcare avangardistă care considera că societatea modernă este alienată și influențată în mod negativ de efectele capitalismului; a dezvoltat conceptul de *dérive* – adică a umbla fără un sens anume timp de ore sau chiar zile, cu scopul de a descoperi și înregistra atmosfera, pulsul unui oraș)

Pearl/ Perla (4'30, 2009)

Încă din Antichitate perlele au fost asociate cu Afrodita, zeița dragostei, a fertilității și a feminității. Japonezii antici credeau că perlele provin din lacrimile creaturilor mitice, precum sirenele, nimfele sau îngerii. Aceste pietre prețioase provenite din mediul acvatic sunt menționate și în Coran, conform căruia cei ce ajung în Paradis vor fi răsplătiți cu bijuterii din aur și perle.

Perlele se formează în interiorul anumitor specii de moluște ca și mecanism de autoapărare împotriva unui parazit sau unui atac exterior. Rolul acesta de protecție împotriva agresiunii este tradus și în video prin perlele care se rostogolesc, una după alta, din gura întredeschisă a artistei. Acțiunea repetitivă nu poartă altă semnificație decât explozie și dispersare.

Autoportrait / Autoportret (3'15, 2009)

Video-ul arată în prim plan un ochi filmat de aproape, pe irisul căruia se reflectă imagini de război, cu soldați înarmați și clădiri distruse. Ochiul devine în același timp un receptor, precum și un ecran, un emițător al imaginilor macabre. Titlul, *Autoportret*, face trimitere la artista care cercetează urmele lăsate de conflicte, precum și impactul lor asupra oamenilor, teme recurente în practica artistică a Halidei Boughriet.

Autoportrait / Autoportret / Self-portrait ▪ 3'15, 2009

Action (6'9, 2003) is a black-and-white performance filmed on the streets of Paris. The protagonist is Halida Boughriet, who, while walking on the crowded streets, tries to establish contact with the passers-by by touching their hands. The scenes are filmed from a small distance, whereas the camera is unstable, producing a reportage, "hidden camera" effect. The faces are only occasionally shown for a short moment, the image being focused rather on the subjects' body language, that mostly suggest refusal to interact with the artist and the wish to step back. The hurried steps, the reticence to be touched by a stranger as well as the harsh electronic soundtrack mirror the reality of the contemporary society: indifference and rejection that lead to alienation.

When watching the performance – according to critic Etienne Sandrin - we can easily trace elements from the action art of the 60's – 70's that commented on the modern society through public space performances. Among these art movements it is worthy to mention the Viennese Actionism (where artists reclaimed the public space by using their own bodies), or the International Situationism (avantgarde movement whose ideology said that the modern society is alienated and suffers because of Capitalism's negative consequences; it developed the *dérive* concept, meaning to walk for hours or even days without a specific destination, aiming to discover and record the city's specific atmosphere).

Pearl (4'30, 2009)

Ever since Antiquity pearls have been associated with Aphrodite, the love and fertility Greek goddess. Ancient Japanese believed that pearls come from mythical creatures' tears, such as nymphs, mermaids or angels. These water gems are mentioned in the Koran as well, according to which the ones who get to Paradise after death will be rewarded with jewelry made of gold and pearls.

Pearls are being formed inside the shells of specific mollusks as a defense mechanism against parasites or an attack from the outside. This protection role against aggression is translated in the video through the rolling pearls coming out of the artist's mouth. The repetitive action doesn't bear any meaning other than explosion and dispersion.

Autoportrait/ Self-portrait (3'15, 2009)

The video shows in the foreground an eye, filmed very closely. Graphic images showing war scenes and ruined buildings reflect on the eye's pupil. Thus, the eye becomes at the same time a receiver and a screen emitting gruesome images. The title – *Autoportrait* – alludes to the artist's research on the traces left by conflicts, may they be visible or invisible.

Fatoș Irwen

Fatoș Irwen (n. 1982 în Diyarbakir, Turcia) este o artistă, profesoară, feministă și activistă de origine kurdă. După ce a participat la un protest în 2013, pe baza mărturiei unui martor anonim, fără nicio dovadă , a fost acuzată în septembrie 2017 de "promovare și participare la o organizație teroristă" , fiind prin urmare încarcerată într-o închisoare de maximă securitate din Mardin. Înaintea întemnițării lucra și trăia în Istanbul.

Temele preponderente în arta sa sunt de natură politică, referitoare la situația dificilă a kurzilor și a femeilor în Turcia. Opresiunea cetățenilor, lipsa libertății de exprimare, precum și religia sau ecologia întregesc spectrul tematic al artei lui Fatoș Irwen.

Fatoș Irwen (b. 1982 in Diyarbakir, Turkey) is an artist, professor, feminist and activist of Kurdish origin. After attending a protest in 2013 she was imprisoned in 2017, being charged with "propaganda for a terrorist organization and belonging to a terrorist organization" and sentenced to 2 years in a high-security prison in Mardin. Her charges are based on a statement made by an anonymous witness, with no evidence at all. Before being imprisoned she was working and living in Istanbul.

The main topics of her art are of political nature, referring to the difficult situation of Kurds and women in Turkey. Citizen's oppression, lack of freedom of speech, as well as religion or ecology complete the broad spectrum of Fatoș Irwen's preoccupations in her art.

Tuz / Sare / Salt ▪ 3'29, 2016

< El dikiși / Țesătura / The Stitch ▪ 28'39, 2015

Tuz / Sare (3'29, 2016)

O siluetă întoarsă cu spatele la privitor se îndepărtează treptat, pășind desculță. Solul este format din sare, un material în care piciorul se cufundă ușor și care rănește pielea. Cu toate acestea, silueta își continuă procesiunea nestingherită, până ajunge un punct negru nedeslușit în zare.

Sare evocă o stare mistică și meditativă, ce transcende granițele lumii palpabile, transportând privitorul într-o dimensiune fără granițe bine definite. Urmele de pași, create cu mare dificultate din cauza asprimii solului, simbolizează drumul sinuos al unui popor într-un mediu neprielnic, dușmănos. Vâjâitul neprietenos al vântului întărește senzația de singurătate și abandon.

El dikiși / Țesătura (28'39, 2015)

Un model complicat este cusut cu fir negru pe palma artistei. Firele, ce se unesc din când în când în noduri proeminente, par să formeze un scris încâlcit sau niște simboluri tainice. Performance-ul are un caracter spiritual, transcendental, Fatoș Irwen declarând: " Trebuie mai întâi de toate să ne eliberăm mâinile. Putem să re-țesem Pământul cu mâinile noastre eliberate. Răspunsul pe care îl vom transmite de pe Pământ puterii superioare din ceruri trebuie să fie în mâinile noastre". Așadar, modelul cusut joacă rolul de mediator în comunicarea cu o forță mai presus de noi, o comunicare pe care noi o putem iniția.

Smulgerea firului de la final marchează o întrerupere brutală a ceea ce a fost construit cu grijă înainte, o ruptură cu originile noastre străvechi.

Tuz / Salt (3'29, 2016)

A silhouette with her back turned towards the viewer is slowly getting further and further, walking barefoot. The soil is made up of salt, a material that hurts the skin and makes the walking on it very difficult. Even so, the figure silently continues her procession, until she ends up being an undistinguishable black spot in the distance.

Salt evokes a mystical and meditative atmosphere that transcends this material world's limits, transporting the viewer in another dimension with no clear boundaries. The foot prints – which were created with great difficulty because of the soil's hard texture – symbolize the strenuous way of an ethnic group in a hostile environment. The wind's harsh sound stresses the loneliness and desolation feelings.

El dikiși / The Stitch (28'39, 2015)

A complicate pattern is being sewn with black thread on the artist's palm. The threads, coming sometimes together in protruding knots, seem to form a tangled writing or some mysterious symbols. This performance bears a mystical significance, the artist saying about it: "We must free our hands first. The response we will give from Earth to the power that places itself in the heavens (...) must be in our hands". Hence, the sewn pattern represents a mediator in the communication with a superior force, a communication that only us can initiate. The pulling out of the thread at the video's end marks a brutal interruption of what was carefully built before, a break with our ancient origins.

Simin Keramati

Simin Keramati (n. 1970 în Teheran, Iran) este o artistă multidisciplinară de origine persană. A studiat pictura la Facultatea de Arte, precum și Limbi Străine Aplicate la Universitatea Azad din Teheran. În 2013 a emigrat în Canada, unde lucrează și trăiește actualmente.

Simin Keramati și-a început cariera ca pictoriță, descoperind mai târziu arta video și performance-ul ca mijloace de exprimare adiționale. Lucrările de artă prezentate în această expoziție sunt câteva dintre cele mai politice pe care le-a creat până acum, abordând probleme cu care artista s-a confruntat de-a lungul vieții sale: război, violență, discriminare, cenzură.

Simin Keramati (b. 1970 in Teheran, Iran) is a multidisciplinary artist of Persian origin. She studied painting at the Arts Faculty, as well as Foreign Languages at the Azad University in Teheran. In 2013 she moved to Canada, where she's working and living at the moment.

Simin Keramati began her art career as a painter, only to discover later video art and performance as additional means of expression. The works of art shown in this exhibition are amongst the most political that she has created until now, addressing issues that the artist encountered during her life: war, violence, discrimination, censorship.

Biopsy of a close memory / Biopsia unei amintiri apropiate ▪ 2'44, 2012

Earth / Pământ ▪ 14'22, 2006

I am not a female artist from the Middle East, I am an artist / Nu sunt o artistă din Orientul Mijlociu, sunt un artist ▪ 15'56, 2014

I am not a female artist from the Middle East, I am an artist/ Nu sunt o artistă din Orientul Mijlociu, sunt un artist (15'56, 2014)

O scurtă poveste a vieții lui Simin Keramati este narată cu ajutorul efectelor sonore și melodiilor în persană și engleză. În timp ce soundtrack-ul se desfășoară, artista privește direct înspre cameră, nasul începând să îi sângereze parcă fără oprire. Privirea directă, nestingherită, provoacă spectatorul să întoarcă gestul, sa privească la rândul lui mai atent la persoana din fața sa.

Prin acest video, Simin Keramati se răzvrătește împotriva prejudecăților, stereotipurilor și a clișeelor pe care o mare parte din audiența vestică le are vis-a-vis de arta contemporană non-europeană. Un artist este artist în mod universal, însă când artistul vine dintr-un loc relativ necunoscut nouă, tindem să îi punem etichete superflue care nu au nimic de-a face cu opera sa, fie că este vorba de gen sau de naționalitate.

Biopsy of a close memory/ Biopsia unei amintiri apropiate (2'44, 2012)

Crescând în Teheran, Simin Keramati a fost martoră la o serie de evenimente care au schimbat peisajul socio-politic în Orientul Mijlociu. Știrile despre revoluție, războiul dintre Iran și Irak, demonstrații, războaiele din regiune care i-au marcat copilăria, dar și Primăvara Arabă, au dus la crearea acestui performance.

Cu elemente amintind de Acționismul Vienez, video-ul o prezintă pe artistă împroșcată cu vopsea roșie. Totul se petrece în slow motion, pe fundal auzindu-se niște bătăi de inimă, accentuând sentimentul inconfortabil provocat de imaginea artistei mânjită de lichidul asemănător sângelui, care ajunge să îi coloreze până și albul ochilor.

Masacrele și faptele ce nu se pot descrie în cuvinte își găsesc astfel expresia prin lichidul vâscos care pătează tot ce e alb și pur în jur.

Earth/ Pământ (14'22, 2006)

Earth face parte dintr-o serie de patru video-uri: Apă, Foc, Aer și Pământ. Toate cele patru video-uri sunt dedicate memoriei scriitorilor și intelectualilor care au fost uciși de extremiști. Timp de zece ani, între 1988 și 1998, în Iran au avut loc o serie de asasinate și dispariții ale intelectualilor care fuseseră critici la adresa Republicii Islamice. Victimele, a căror număr depășește 80, au fost ucise în mod brutal prin diferite metode, precum înjunghiere, accidente rutiere sau injecții cu potasiu menite sa provoace stop cardiac.

Sentimentul de constrângere și senzația de asfixiere evocate prin pământul ce nu conține să se scurgă peste artistă, până o îngroapă de vie, sugerează viața într-un regim dictatorial, care nu lasă loc pentru imaginație, libertatea gândurilor, a exprimării, și care "înghite" de vii cetățenii.

I am not a female artist from the Middle East, I am an artist (15'56, 2014)

A short life story of Simin Keramati is being narrated through sound effects and songs in both, Persian and English. While the soundtrack is carrying on, the artist looks directly into the camera and her nose starts bleeding continuously. The direct, defying gaze provokes the viewer to do the same, to closely look at the person in front of himself.

Through this video Simin Keramati rebels against prejudices, stereotypes and clichés that a big part of the "Western" audience seems to have when it comes to non-European contemporary art. Even though an artist is an artist in a universal way, when the artist comes from a place unknown to us, we tend to put unnecessary labels – may they regard nationality or gender - that have nothing to do with his or her art.

Biopsy of a close memory (2'44, 2012)

Growing up in Teheran, Simin Keramati witnessed a series of events that completely changed the socio-political landscape of the Middle East. News about revolutions, wars and demonstrations that marked her childhood, as well as the Arab Spring, led to the creation of this performance.

Having elements reminiscent of the Viennese Actionism, the video shows the artist being splattered with red paint. Everything happens in slow-motion while the heartbeats that can be heard in the background bring out the uncomfortable feeling produced by the artist's image of being covered in a blood-like liquid that colors even the eye's whiteness.

The massacres and the unspeakable atrocities find their expression in the red liquid that stains everything that's white and pure around.

Earth (14'22, 2006)

Earth is part of a series of four videos (*Water, Fire, Air, Earth*) that were done in the memory of all the writers and intellectuals who have been killed by extremists. For ten years -between 1988 and 1998 –a series of assassinations and disappearances of certain intellectuals who have been critical towards the recently established Islamic Republic took place in Iran. The victims, whose number was bigger than 80, were killed in brutal ways such as stabbing, car accidents and potassium injections aimed to simulate a heart attack.

The constraint and asphyxiation are evoked through the falling soil, who pours without a stop on the artist's head, burying her alive. This can also be understood as a metaphor for what a life in a dictatorship means: no space for creativity, freedom of speech or expression. A system that "swallows" its subjects alive.

Tahmineh Monzavi

Tahmineh Monzavi (n. 1988 în Teheran, Iran) și-a început cariera de fotograf încă din adolescență. Temele care se regăsesc în fotografiile ei sunt dilemele sociale, cu focus pe problemele femeilor. În 2010-2012 artista a regizat un film documentar despre femeile dintr-un azil pentru oamenii cu dependențe din Teheran. Momentan lucrează la proiecte care tematizează influența războiului asupra culturii și a oamenilor, luând ca exemplu clădirile istorice din Iran si Afghanistan. Lucrările lui Tahmineh Monzavi au fost expuse extensiv pe plan național și internațional în muzee precum Los Angeles County Museum of Art (LACMA), Maxxi Museum în Roma, sau Musée d'Art Moderne de la Ville din Paris. Artista lucrează și trăiește în Teheran.

Tahmineh Monzavi (b. 1988 in Teheran, Iran) started her career as a photographer early on, when she was still a teenager. Current topics in her artworks are social issues, focusing on women. In 2010-2012 the artist directed a documentary about the women in an institution for people suffering of addictions in Teheran. Right now, she is developing different projects that address war's consequences on culture and people, taking as an example historical buildings from Iran and Afghanistan. Her works were exhibited both, nationally and internationally, in museums such as Los Angeles County Museum of Art (LACMA), Maxxi Museum in Rome or Musée d'Art Moderne de la Ville in Paris. Tahmineh Monzavi lives and works in Teheran.

Past Continues No. 7 / Trecutul continuă Nr. 7 ▪ 2', 2016

Past Continues No. 1 / Trecutul continuă Nr. 1 ▪ 2'22, 2016

< Oxys in Black & White / Oxys în alb & negru ▪ 7'15, 2013

Oxys in Black & White/ Oxys în alb & negru (7'15, 2013)

Din pricina problemelor sociale investigate de Tahmineh Monzavi prin arta ei, aceasta a fost închisă timp de câteva luni în 2011. Video-ul vorbește despre singurătatea amară din închisoare, precum și despre dorința disperată de a avea un companion. În timpul nefast petrecut în izolarea celulei, artista a început să tânjească după un copil față de care să își exprime afecțiunea. În spusele ei, " acest video este un tribut atât pentru cei care s-au simțit atât de striviți de sistemul corupt încât au trebuit să își părăsească casele și pe cei dragi, cât și pentru cei care au ales să rămână și să îndure durerea de a fi complet alienați în propria lor patrie"

Past Continues / Trecutul continuă

Prin această serie de videouri, Tahmineh Monzavi ne invită să luăm parte la înmormântarea simbolică a unor locuri abandonate și ruinate. Filmat în Teheran și în Afghanistan, proiectul reflectă asupra influenței pe care trecutul o are asupra tinerei generații și a modului în care urmele sale dispar treptat. Simbolizând e epocă de aur demult apusă, goliciunea elegantelor case goale a fost înlocuită cu prezența unor femei invizibile pentru societatea conservatoare actuală, precum actrițe, activiste, sau muziciene.

No. 1 (2'22, 2016)

Fazila Zamiri (n. 1993 în Kabul, Afghanistan) cântă la *robab* (un instrument afghan tradițional, asemănător lăutei). Zamiri trăiește în Kabul, unde este binecunoscută în Academia Afghană de Muzică.

No. 7 (2', 2016)

Mahsa Vahdat (n. 1973 în Teheran, Iran) este artistă, cântăreață și luptătoare pentru libertatea exprimării. Stilul său muzical este o interpretare contemporană a muzicii folk și tradiționale persane, fiind în continuă dezvoltare. Mahsa Vahdat colaborează cu mulți muzicieni din Iran sau din alte țări și își compune singură cântecele.

Oxys in Black & White (7'15, 2013)

Because of the social issues that Tahmineh Monzavi investigates in her art, she was imprisoned for a few months in 2011. The video talks about the bitter loneliness she felt in prison, as well as about her burning desire to get pregnant only to have a baby that would share her love and affection. The artist says about this artwork: "The video is a tribute not just to those who felt so crushed by the corrupt system that they took leave of their homes and loved ones but also to those who chose to stay; bear the pain of being completely alienated in their own motherland".

Past Continues

Through this video series Tahmineh Monzavi invites us to attend the symbolic funeral of certain abandoned and ruined places. Filmed in Teheran and Afghanistan, the project aims to reflect upon the influence that the past has on the young generation and how its traces start slowly, but surely, to disappear. Symbolizing a long bygone golden era, the emptiness of the once elegant houses was replaced by the presence of women who are normally invisible for the contemporary conservative society, such as actresses, activists or musicians.

No. 1 (2'22, 2016)

Fazila Zamiri (b. 1993 in Kabul, Afghanistan) plays the *robab* (a lute-like, Afghan traditional instrument). She lives in Kabul, where she is well known in the Afghanistan Music Academy.

No. 7 (2', 2016)

Mahsa Vahdat (b. 1973 in Teheran, Iran) is an actress, singer and advocate for the freedom of speech. Her musical style is a contemporary interpretation of Persian folk music and traditions that she developed over the course of many years. Mahsa Vahdat collaborates with many Iranian and foreign musicians and she writes most of her songs.

Design: Adrian Buzaş